

AMB LA MÀ AGAFADA

La veig escombrant terrats i barris i parets enteranyinades de tàpia escrostonada, com si aquesta activitat hagués nascut per ser teràpia dels neguits de cada vespre quan les hores ja costaven de passar i tot sobrava. Prou que han patit les ombres que arriben a la norantena: casar-se jove, fer de jove per substituir els grans, fer de jove i parir, fer de jove i amansir els vells...fins que va caldre fer de gran.

I ens pregunta com anem. Què fem. Si hem arribat. Si hem dinat. Si ens hem llevat...o què te més?. I parlem de res i de res més. De coses que, si no en parléssim, el mon continuaria girant i el temps, malparit com és, passaria pel costat i ens miraria sense immutar-se per la poca transcendència del moment.

La imagino seca com un clau preguntant-se on ha anat la frescor quan es mira en el pitjor invent del ser humà: el mirall. Conserva la mirada altiva pel record del què va ser un cos fort i ferm que no s'aturava per res. A la mirada però, que és allò que ens traeix quan som nosaltres, s'albira subtilment la tristesa en veure que per anys que passin, ja no en passaran massa. Que caldrà buscar saviesa per afrontar la...SOLEDAT.

Va ser la persona que va fer-me entendre que la vida calia viure-la amb il·lusió. Que, sense poder ser valent cada dia, tot plegat seria una carrera de fondo. Aquest serà el llegat que em deixi i del qual en gaudiré cada dia des que vaig començar a estimar-la, en silenci.

I ara, veient com la seva ombra es va desdibuixant i l'ànima espera el permís per emprendre el llarg viatge, em pregunto d'on tragué la capacitat d'il·lusionar-se per les coses del món. D'on sortia aquell optimisme franc i prosaic i l'alegria de viure. D'on emanava...LA JOIA DE VIURE?

Recordo encara quan darrerament i sovint ens deia que la felicitat per llevar-se cada dia, la treia dels records de la infantesa. Sovint ens regalava trossets del seu fantàstic món interior. Que d'un record se n'anava a l'altre, com saltant de boira en boira per un cel estrellat on cada estel, brillant, espurnejant...rutilant, era una experiència viscuda que la impulsava a lluitar pels seus i pels altres.

I entremig d'aquests records el dia a dia, la feina, els sogres, els de la casa que va deixar per marxar-ne a una altra... L'home, els fills i les netes i el futur, ves com serà i el present...mira que si pedrega...què farem?. Collons que pedregui! I el patiment i el plor, i de vegades...la incomprensió.

I ara mirant el temps de cara i, escrutant-lo de reüll que li diu...i tu què mires?.

Ara aquella ombra, petita, minsa i humil, la veig baixar agafadeta d'una barana negra i valenta pels quinze graonets de l'escala del barri. La vaig mirant conscient que s'acaba. Ella, va baixant poc a poc i, abans d'entrar pel quarto del "*machu*", mira enlaire i repta el cel fent-li veure que encara és viva. Que encara "*aguanta*". Que vingui la mort que aquí l'espera perquè el primer que li dirà és que no és benvinguda, encara. I com si ho veiés des de la finestreta estant des d'on ella estenia la roba en un terrat on vam llegir les primeres revistes prohibides i a començar a descobrir què volia dir fer-se adult, d'amagat i en silenci, des d'un lloc tant subtilment meravellós de la casa vella i atrotinada, la veig com desapareix, deixant-se anar de la barana negra i valenta que li pregunta si ja es podrà valdre per si sola. I ella, somrient, que se la mira i li diu:

-Collons és clar que sí. Què et penses?.

I la barana que ja està acostumada a aquest tarannà, no pensa res. La deixa anar i ella, es gira un instant de moment i em busca la mirada. Llavors aixeca la mà i em diu adeu. Jo li somric amb la pau interior tant anhelada...i veig que va desapareixent fins que s'escolta el tancar d'un pany antic de porta vella i eterna. I amb aquest gest és com si s'hagués acomiadat de totes vosaltres.